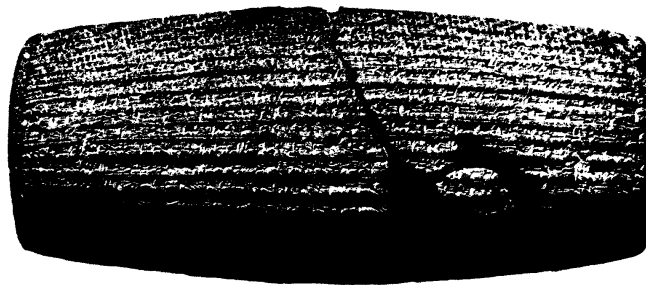

23.kapittel – Utfordringen (Jesaja kap.41;1 – 42;7)

Alt er lagt til rette og Israels Gud utfordrer verdens avguder ved sin profet: *"La oss sammen tre fram for retten!"* (kap.41;1); og den som kunngjorde *"det som skal hende"* (v.22) var Israels Gud.

Idet han talte *"om det som ikke var til som om det var til"*, åpenbarte Gud ved Jesaja at han ville oppreise perserkongen Kyros for å utføre sine rettfærdige dommer over den babylonske verden. Kyros ville ødelegge Babel og slå de andre nasjoner rundt omkring (v.2-3). Nasjonene ville frykte og søke hjelp fra hverandre og fra deres guder, som de måtte feste med spiker (v.7) forat de kunne stå. Hjelpen ville utebli og de ville forstå på den dag at *"Herrens hånd hadde gjort dette"* (v.20). *"Hvem utrettet og gjorde dette? – Han som kalte slektene fram fra begynnelsen. Jeg, Herren, er den første, og hos de siste er jeg også."* (v.4).

Det persiske rike var ikke bare en isolert historisk begivenhet men en bestanddel av Guds hensikt som var knyttet til Israel, *"ættling av min venn Abraham"* (v.8). Gud hadde kalt dem ut av nasjonene som sin tjener (v.9). Babel ville bortføre dem, men hjelp ville komme ved Kyros – Guds *"rettfærdes høyre hånd"* (v.10).

Kyros utstedte en deklarasjon som var skrevet på en leirsylinder. I den gav han de landflyktige jødene tillatelse til å vende tilbake til Palestina.

"Herren, din gjenløser"

Gud ville igjen vise seg som Israels gjenløser (v.14), en garanti om den endelige gjenløsning når landet ville bli fruktbart (v.18-19) og folket ville selv bli Guds *"rettfærdes høire hånd."* *"Se, jeg gjør deg til en skarp, ny treskevogn med mange tagger. Du skal treske fjell og knuse dem, og hauger skal du gjøre til agner. Du skal kaste dem med skovl, så vinden fører dem bort, og stormen skal spre dem. Men du skal fryde deg i Herren, rose deg av Israels Hellige."* (v.15-16).

"Se, min tjener"

Gud hadde talt. Nå var det avgudenes tur. Deres profeter hadde full anledning til å uttale seg om fremtiden. *"Kom hit med deres sak ... Kom fram med deres bevisgrunner ... kunngjøre for oss det som skal hende! ... Kunngjør hva som skal komme heretter, så vi kan vite at dere er guder!"* (v.21-23). Utfordringen står fremdeles ubesvart. Avgudene er et menneskeverk, en oppdikting, *"ingenting verd"*, bare *"vind og tomhet."* (v.29). Med Israels Gud er det annerledes. Hans hensikt vil gå i oppfyllelse. Han ville *"sende Jerusalem et gledesbud"* (v.27). I første omgang perserkongen Kyros (v.25), men deretter en som var

større enn Kyros: *"Se, min tjener, som jeg støtter, min utvalgte, som min sjel har velbehag i! Jeg legger min Ånd på ham ..."* (kap.42;1).

Den gang Jesus var i templet midt iblant de skriftlærde, var det 12 år siden jomfruen hadde født en sønn – "Immanuel", og hans forstand og svar viste at han hadde "spist" guddommelige ord slik at han var istand til å *"forkaste det onde og velge det gode"* (kap.7;14-16).

Vel hjemme igjen i Nasaret underkastet han seg Maria og Josef. Han opplevde det samme slags liv som oss, hjemme og på arbeide. Han hadde omgang med naboer og venner. Han opplevde glede og sorg, fødsler og begravelser, ulykker og sykdommer. Alle disse daglige opplevelser spilte sin rolle i hans liv. Han ble prøvet i alt i likhet med oss (Heb.4;15). *"Og Jesus gikk fram i visdom og alder og i velvilje hos Gud og mennesker."* (Luk.2;52).

18 år senere møter vi ham igjen idet han reiser fra Galilea til elven Jordan for å bli døpt av Johannes og *"fullbyrde all rettferdighet"*. Dette var hans offentlige innvielse til den Guds vei som førte ham til korsfestelse forat han skulle *"føre rett ut til hedningefolkene."* (Jes.42;1). Som han kom opp av vannet pekte Gud ham ut som den "tjener" Jesaja hadde talt om. Han la sin Ånd på ham, i en dues skikkelse for Johannes' skyld, og ga til kjenne hvor velbehagelig Jesus var for ham: *"Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag."* (Matt.3;17).

Men en visdom som var større enn Salomos ville han fullende den Gudgitte hensikt: *"Han skal ikke skrike og ikke rope, og han skal ikke la sin røst høre på gaten."* (kap.42;2). Jesus talte til folket mange ganger ut i det frie, men han var ingen agitator. Han forkynte ikke seg selv. *"Jeg søker ikke min egen ære"*, sa han i en samtale med jødene (Joh.8;50), og idet mengden fulgte ham *"bød han dem strengt at de ikke skulle gjøre ham kjent."* På denne måte, ifølge Matteus, ble Jesajas ord oppfylt (Matt.12;16-19).

De folk som fulgte ham og hørte hans ord lignet *"et knekket rør"*, bedratt, under-trykket og foraktet av fariseerne og saddukeerne. Men Jesus knuste ikke det knekkende rør (Jes.42;3), heller ikke slokket han Israels *"rykende veke"*. Som den gode hyrde lette han etter de tapte får idet han helbredet deres sykdommer, tilga dem deres synder og reddet dem ut av undertrykkernes hender *"I sannhet skal han føre retten ut til dem."* (v.3).

"I sannhet skal han føre retten ut"

Han var selv foraktet og forlatt av menneskene og endog de som fulgte ham ropte senere "Korsfest! Korsfest!". Men hans styrke var hos sin Gud og Jesaja viser oss hvordan han var prøvd på samme måte som de han kom for å frelse. *"... hans kraft skal ikke bli knekket før han får grunnlagt retten på jorden."* (v.4), med det resultat at *"på hans lov venter fjerne kyster"*. Disse ord forklarer Matteus slik: *"Og til hans navn skal hedningefolkene sette sitt håp."* (kap.12;21). Visdommens og forstandens ånd som var over ham åpnet opp for ham Det gamle testamentets Skrifter. Tiden som han hadde tilbragt i Nasaret var ikke tilbragt i å søke etter verdslig ro og hygge. Han søkte først Guds rike og hans rettferdighet. Han studerte og mediterte på Loven og Profetene og han så seg selv som Guds "tjener" idet han forstod den forløsning han måtte fullføre. Lukas oppsummerer det slik: *"Og han begynte fra*

Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham." (Luk.24;27).

Den vei han måtte gå var for vanskelig for et menneske å gå alene. Hans styrke var hos sin Gud og i Ordet. I dette kapittel kom Jesaja med Guds trøstende og styrkende ord til den omtalte tjener. Ord som Jesus måtte ha elsket: *"Jeg, Herren, har kalt deg i rettferd og tatt deg ved hånden. Jeg vil verne deg og gjøre deg til en pakt for folket, til et lys for hedningene" (v.6).*

Vi må være meget takknemlige over at Far og Sønn reiste **sammen** til offerstedet, lik Abraham og Isak